

El Ateneo

REVISTA DEL ATENEO OBRERO DE OLOT

PRECIOS DE SUSCRIPCIÓN

Socios	al año	1	Plas.
No socios	"	2	"
Gratis á los Sres. protectores			

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN

EN LA SOCIEDAD
Calle Fontanella, n.º 5

De los trabajos firmados
son responsables sus autores.
No se devuelven origina-
les.

ESSENT aquesta revista com el portavéu de l'Ateneo Obrero d'Olot, molt just, justíssim es, que aquest nombre vagi dedicat gayrabé exclusivament á deixar un recort de la excelent exposició dels oficis y de les arts locals que aquella culta y respectable entitat obrera ha celebrat ab el major éxit, no perdonant sacrifici de cap mena, exposició que fou per tothom que la visitá altament alabada y calorosament aplaudida.

Nosaltres creyém ab aixó al ensemps que haber complert ab un deber, haver endevinat l'intenció de nostres llegidors que segurament com nosaltres desitjaréu poguer repassar de tant en tant l'obra magna del *Ateneo Obrero*, refrescant la memoria llegint les descripcions de les festes celebrades, tenint als ulls el nom dels que ab son concurs l'afavoriren y assaborint per fi els valiosos parlaments que en elles se pronunciaren y llegiren.

¡Deu fassi que un altre any, ab motiu d'un' altre semblant exposició, tinguém ocasió de dedicarli un altre nombre!

La Redacció.

L'Exposició d'Arts y Oficis en nostre ATENEO OBRERO

A les onze, poch més, del matí del dia 6 de Septembre del present any, va tenir lloch el solemne acte de obertura de l'Exposició. En lloch preferent se sentaren; el digne President de la casa, qui presidí la festa, D. Joseph Berenguer, tinguent á sa dreta al Batlle d'aquesta ciutat D. Ramón Torras, al diputat provincial D. Joaquim de Solá, al Regidor de nostre Ilm. Ajuntament, D. Joseph Soler, al president de la Junta d'admissió D. Esteve Cardelús y al Director d'aquesta Revista D. Eduart Basols, y á sa esquera el diputat á Corts per nostre districte D. Pere Llosas Badia, al regidor de nostre Ilm. Ajuntament D. Emili Casals y al Secretari del Jurat D. Pere Vallmajó, qui, després de breus paraules del President, llegí el següent trevall:

"MEMORIA

del Secretari del Jurat D. Pere Vallmajó

LA Junta Directiva d'aquesta societat, pera donar més impúls-

BIBLIOTECA
PÚBLICA

OLOT

à la casa y sobretot pera instruir à la classe obrera, després de molts treballs, males volentes d'uns, y bona voluntat per part de molts altres, determinà fer una «Exposició d' Arts y Oficis», que ab l'entusiasme ab que fou rebuda la nova per moltes distingides personalitats (ab qui la societat n'està agraïdíssima, per els treballs qu'han fet y lo que m'han encoratjat perquè's portés à bon terme), s'ha pogut fer aquesta bonica encara que petita exposició.

No sé perque te d'oposarse ningú en que l'obrer s'instrueixi ¿perque no te de surtir de l'ignorancia? pensant no més ab balls, tavernes y res de profit? no; senyors, l'obrer necessita instrucció per sapiguer distingir, sapiguer presentar y tot això pera contribuir à la major cultura dintre nostra estimada patria.

Lo que li convé son exposicions, museus, biblioteques y escoles que hi pugui concórrer.

De mica en mica, se va lluny: si avuy no son tots que pensen en instruirse, vindrà dia que hi pensarán; uns ó altres han de comensar,

Avant donchs, fills del treball, à instruirse.»

Acte seguit el Sr. Secretari llegí la convocatorià que 's publicá cridant à l'Exposició y continguda en el nombre anterior à aquest de nostra Revista. (Llarchs aplaudiments.)

Aleshores s'aixecà el President de de la Junta d'Admissió:

“Parlament de D. Esteve Cardelús

SENYORS:

ENS trovém en moments solemnes de la vida d'una societat; en la inauguració d'una Exposició de caràcter paregut al de la entitat que l'ha organísada: una exposició d'arts y oficis, qual valor no depent del ma-

jor ó menor número d'objectes que'ls organísadors hagin reunit; sino de l'esfors que significa, de les energies que representa, de les ansies de progrés que demostra.

L'«Ateneo Obrero» d'Olot viu vida próspera, intensa, que no cabent en límits reduhíts els traspasa y trascendeix al públich considerat en el sentit més ampli.

Aquesta societat en aquets instant me fa pensar ab aquelles colectivitats que per els seus esforsos dirigits per un héroe retornaven victoriosos d'una batalla y plens de satisfacció, que no 'ls cabia dintre l'esperit, la comunicaven als seus semblants que per diferents motius havien quedat à casa guardant la llar.

Vosaltres qu'ab vostra forsa de voluntat hauréu vensut tal vegada 'n mil combats sostinguts à casa mateix, are voleu celebrar els vostres triomfs y 'ns convideu à tots els que no hi prenguerem part directa, pero qu'estavem animats del mateix esperit que vos animava à vosaltres.

Podeu estar segurs de que tots els que vos admiren en vostres lluytes, al veure aquesta Exposició no 's fixaren solzament en la quantitat de les obres que mostréu, sino en la qualitat, que 's deu à les simpaties que l'ànima d'aquest Ateneu haurá inspirat à n'els industrials que 'n obsequi vostre haurán portat lo millor que tenien, y 's fixaren en més, senyors: en la importancia que te 'n nostres temps, y particularment en nostra terra, aquest esperit de col·lectivitat qual manifestació es la més ferma garantia de que l'Estat espanyol pot esperar encara una completa regeneració.

Fins are havia regnat à casa nostra un individualisme que desgraciadament encara tè arrels fondes, que feya irrealisable qualsevol tanteig de

associació d'interessos; els homes vivien disgregats, sense sentir la forsa de cohesió que 'ls obligués à unir-se. Aquest era un dels majors mals que patiem, y del que convé curar lo que ens quedi. El sacrifici d'amor propi que haguéssim de fer, be'l compensarian de sobres les ventatjes que 'ns reportaria una unió constant y fonda.

Si, com jo crech, l'interés particular es l'interés general y à la inversa, figureuse lo que lograriem si tots els interessos es coaliguéssin pera fer acció comú en moments determinats.

Durant les meves estades més ó menos llargues en l'extranger, he apreciat com una senyal de forsa de les nacions, no sols el major ó menor número de grups en que 's divideix voluntariament el respectiu cos social, sino les bones ó males relacions que hi hagi entre ells,

Y es senyors porque Deu creà 'l mon de manera que necessitessim uns dels altres, y corroborà la seva obra ab el precepte de qu' estiméssim al pròxim com à nosaltres mateixos, Cada dia veyém cassos, y la historia n' està plena, en que una classe que tracti d'imposarse à les altres, en ella mateixa trova 'l càstich.

La bona marxa d'un Estat y el benestar social, exigeixen que tots y cada hú dintre la respectiva esfera d'activitat, procurém perfeccionar-nos intelectual, moral y materialment; tres ordres que lluny també d'estar divorciats están en tan íntima relació, que si no guarden el degut equilibri, si pesa excessivament més l'un que l'altre, s'originen mals qu' algunes vegades son graves.

Estant tots units es quan se prospera; cada hú te un fi à lograr y del de tots plegats se'n fá un altre comú que també hem de conseguir. Tots els que en aquet mon no hi som com à simples espectadors, que gracies à Deu son

molt poch, tots som obrers, tots treballém en una cosa ó altre, y del exercici de nostres energies se 'n beneficia tothom.

La Exposició que dintre pochos minuts s'obrirà à vostres ulls, vos demostrarà plenament que l'Ateneu te un criteri semblant al que jo vos acabo d'exposar breument.

Permetéume finalment qu'apunti un altre idea que sembla bategar en el fons d'aquest Concurs; idea que conscient ó inconscientment ha presidit la seva organisació. Ha sigut per mí la de donar el camí à una institució que pot viure y desenrotllarse perfectament dintre d'aquest Ateneu, y que ha de proporcionar als obrers y joves particularment, tots els elements; tots els medis necessaris pera la perfecció de cada ofici. Si alguna vegada aquí com à fruyt d'iniciativa particular; ó à fora com à funció dels poders públichs es realisa, aleshores veurém senyors que l'art no es un luxe, que no està divorciat del esperit que ha d'animar al obrer, sino qu' además de aixamplar els seus horitzóns, es un factor indispensable pera 'l progrés dels oficis; fins dels que 's vulguin considerar més prosaichs.

No vull retardar més l' hora de recórrer aquesta Exposició qual obertura tan solemne ha fet la presencia de de les Autoritats, dels Srs. Representants en Corts y en la Diputació, de les delegacions de les distintes societats olotines y de la premsa. A tots vos dono les més corals mercès en nom del «Ateneo Obrero.»

Desitjo que vos emportéu recort imborrable dels detalls y del conjunt d'aquesta Exposició, y que la consideréu com una festa una mica parecuda à n' aquelles de que vos he parlat al principi. Avuy han cambiat les armes per les quals els pobles es fan poderosos; pero després de lluytar, després de moltes fatigues ens reunim

fraternalment, tots ens enorgullim del treball fet.... y celebrém una festa de pau y armonia.

HE ACABAT.

Grans aplausos ressonaren al acabar el Sr. Cardelús el seu eloqüent parlament.

Aleshores el Sr. President donà per oberta l'Exposició d'Arts y Oficis.

En ella hi presentaren treballs valiosos y d'una correctíssima factura distingits fabricants y aventatjats obrers, treballs y objectes que causaren admiració á tots quants la visitaren.

Entre aquestos hi vegerem al Governador de la Provincia Sr. Moreno Churruca acompanyat de l'Enginyer Quefe de la regió agronómica de Catalunya que feren grans elogis de la exposició. Invitats per la Junta Directiva á estampar la seva firma en l'album de la casa, el primer hi escrigué: «Con sorpresa y admiración he visitado el «Ateneo Obrero de Olot», en el que descubro gérmenes de gran prosperidad y cultura por lo que felicito á todos sus miembros y á la ciudad que se honra con tal centro= Olot 8 Septiembre 1908=Moreno Churruca=» y el segon «Tinguent fe ab la vostra idea y'l dia que vos hauréu atret com l'imán atreu el ferro, tota la massa obrera d'Olot hauréu fundat la societat, que més pot fer per la cultura y prosperitat de la nostra estimada ciutat.=L'enginyer quefe de la regió agronómica de Catalunya=Esteve Sala=» També visitaren detingudament l'Exposició el diputat á Corts per nostre districte, qui tingué paraules encoratjadores pels obrers aplaudint vivament la seva obra, com ho feu també'l Sr. Batlle de nostra Ajuntament, el diputat provincial Sr. Solá y altres distingides personalitats que recorregueren els salons hont s'hi trobaven

exposades les obres, salons que's vegeren sempre y à tothora completament plens de visitants que quedaven sorpresos al veure l'importancia indiscutible que tenia aquella exhibició de exquisits treballs.

El Jurat ha otorgat per unanimitat diploma de mèrit als senyors expositors següents:

A D. Francisco Vilá, per les màquines de mitjes y Tricutosa, que poden competir ab les mellors marques del estranger.

A D. Joseph Llumá, per els gerros al torn de terra cuyta.

A D. Damiá Oliveda, per la calaixera, escaparates y cadires artistiques.

A D. Salvador Plantalech, per el magnífich pa de viena, de la casa Bassols.

A D. Joseph Gratacós, per les ametlles de la casa Doménech.

A la casa «El Arte Cristiano», premi d'art.

A la casa M. Cuellar, «El Arte» premi d'art.

A la casa «Las Artes Religiosas», premi d'art.

A D. Rossendo Aubert, per ses escultures.

A D. Ramón Serrat, per els bugits à mà.

Al nen de 12 anys, Jaume Carré, per la silleria miniatura y bugits.

A D. Francisco Armengol, per sos treballs modernistes.

A D.ª Rosalia Jaume, per brodats.

A D. Narcís Ricolt, per les sabates.

A D.ª Josepha Porxas, D. Juli Soler, D. Sabel Costa, D. Valentí Avellana, y D. Joan Sacrest, per sos estudis al oli.

A la Fàbrica de géneros de punt de D. Joseph Castanyer Soy, per la seva secció de guanteria.

A D. Pere Montanyola, pels objectes artistichs, decorats y sense decorar.

A D. Francisco Estorch, per sos quadros al oli.

A D. Enrich Sala, per ebanisteria,

y Celestí Sala, aprenent de ebanisteria, per una taula de nit.

A D. Joseph Santaló, per objectes geomètrichs de cartolina.

A D. Marián Batlle, per ses fotografies.

A D. Amadeo Mauri, per ses fotografies.

A D.ª Margarida Daudi, per les fruytes artificials.

A D. Joseph Puig, per un canti de raig intermitent.

A D. Enrich Carré, per dos planos d'edifici.

Y á la Fàbrica de ceràmica «La Carmelitana», per la qualitat dels exemplars.

A D. Antoni Carreras, per la instal·lació de xocolate.

A dos quarts de deu del vespre, del dia 20 de Septiembre va tenir lloch el solemniat acte de clausura de la Exposició. Ocuparen lloch de preferència el Sr. Batlle de nostra Ajuntament, el Diputat á Corts Sr. Llosas, el Diputat provincial Sr. Solá, els regidors Srs. Soler y Casals y els senyors Barnadas, Saderra, Tarradas, Casas y altres.

Després de breus paraules del president de la casa, s'aixecá D. Eveli Barnadas, President del Jurat Calificador:

“Parlament de don Eveli Barnadas

PREGO á les autoritats y convidats que 'm perdonin si no faig un discurs propi de la solemnitat d' un acte tan important com aquest.

Als obrers no 'ls demano que 'm dispensin, perque ja saben que no soch orador, saben que dich lo que penso y ho dich com puch.

En altres ocasions exposo idees que 'm semblen bones, fent ús de ma pobra paraula, ab veritable delectació, ab el goig intern que sent el qui prova de portar el convenciment de

una doctrina arrelada en son cor, y es aixó, es aquesta fruició, que 'm fa desconeixer el paper desayrat que represento davant d' un auditori ab els meus migrats medis de paraula.

Més avuy es altre cosa, m'he aixecat á dirvos quatre mots, no per gust meu, perque ja se que tinch de mortificarvos, sino per sentiment del propi dever, per complir una obligació ab els meus digníssims companys de jurat, en quin nom vos parlo, y una obligació més imperiosa encara á ma estimada Olot.

Perque, senyors, he dit solemniat á n' aquesta festa y no reculo la paraula, perque entench que revesteix tota la importancia d' una fita ben grossa en la evolució del nostre poble el fet d' aquesta primera exposició de l'«Ateneo obrero.»

Permetéume, donchs, que breument vos fassi part d' alguna de les consideracions que m' ha suggerit la hermosa idea d' aquestos fills del treball, que regatejant al seu cos descans y l' esplay del divertiment á la seva ànima, han portat á terme, sols massa sols, aquesta obra, que vol dir molt més de lo que diuen aquestes atapahides instal·lacions de les modestes sales que ocupem.

Que en grans centres de població, hont tot es á l' engrós, ahont hi ha 'ls nuclis en activitat de les forses de la vida moderna, hont el gran treball te grans agrupacions d' elements, ahont existeixen els grans sindicats, sorgeixin, com per art d' encantament, sorprenents iniciatives convertides en maravelles de la inteligencia humana, no es d' estranyar, perque allá hi ha reunits els factors que han de fer el miracle—la inteligencia, el treball y el capital—y el mateix favor dels governs, que, mal que volguessin, no poden fer el sort á les sollicituts de la classe obrera, concorrent de grat ó

per forsa á fer pràctiques aquelles manifestacions que 'ns encanten, y aixís un dia veyém obrirse una biblioteca, una escola d'arts y oficis, fundarse una cooperativa, inaugurar-se una exposició.

No 'ns extranya res d'aixó, he dit abans, perque les grans poblacions son fornals de vida, son les déus de l'energia humana, son el focu generador de la potencia creadora; que del moviment ne fa vida y de la vida febre de treball.

Més penséu que lluny están d'aquelles condicions els autors d'aquesta exposició.

Fills d'una comarca estancada y com ahillada del moviment universal, ahont la quietut del ambient calmós sols es trencada per les convulsions de la naturalesa, hont no sentím altra febre que la cremor dolenta de mesquines passionetes, ¿que pot fer la classe obrera en un país ahont no arriben els batechs de la vida intensa y, lo que es pitjor, ahont sembla que una anestesia moral vagi invadintnos, fins al punt de no sentir la necessitat de millora?

¿Que poden fer nostres obrers, que encara més sitiats que nosaltres, obrers de levita, no han arribat á n'ells altres noves de nous coneixements que la paraula, no sempre sencera, d'agitadors á sou ó utopistes, quan no farsants, ni altres mostres de moderns invents que un piano de manubri pera distreure 'l seu ensopiment ab tangos y malaguenyes?

Y, aixó no obstant, veyéu lo que fan: han fet aquest Ateneu; han omplert els armaris de llibres; agraeixen que se 'ls dongui conferencies, y el seu piano en el mateix local de l'escola certament que no 's trencará cap corda tocant balls.

Y ells sols, ben sols, han portat á cap aquesta present manifestació d'a-

vens y de cultura. Han volgut y han vensut, perque han treballat. Jo he vist aquestes finestres plenes de claror á altes hores de la nit. Jo he sentit la remor del febrós treball, aquí dintre, vetlles y més vetlles. Jo 'ls he trovat anant en comissions, cansats els muscles del jornal diari y ab els ulls brillants de confiança, trucar á moltes portes, demanant un consell á un particular, un dibuix á un artista, un bocí de protecció á les autoritats.

Y no sempre han obtingut favorable resposta; més, plens de bona voluntat, han seguit avant y han fet el miracle.

Guaytéulo, senyors, el miracle que á mi 'm corprén; penséu lo que vol dir aquest esforç dels nostres obrers.

Ficséuvs un moment en aquesta notabilísima exposició de ceràmica olotina, que molts de vosaltres hauríeu inconegut si l'«Ateneo Obrero» no us l'hagués feta veure; mireuvs la pulcritut y perfecció d'aquesta maquinaria construhida á Olot, que bona part creurién vinguda de Bélgica ó Alemanya, si els nostres treballadors no l'haguessin exposada aquí donéu un cop d'ull á n'aquets petits objectes, sortits de mans d'infants, que may hagueren somniat tan enginyosos sense aquesta ocasió d'admirar-les.

Y de totes aquestes impresions trayéune, com jo, un convenciment y una esperansa.

El convenciment de la obligació que tots tenim d'ajudar als nostres germans, que treballen pera la vida de tots.

La esperansa de que aquestes energies sien un dia una fórsa d'orientació olotina cap á nous horitzóms més lluminosos que l'actual, ahont entre boyres sols s'ovira á un poble que se'n vá.

Qui sab si un dia veurán els nostres fills créixer Olot, ab bells edificis y potentes fábriques, sense necessitat d' aixamplar el cementir.

Llavors la vida haurá triomfat, y pera aquell dia en nom dels meus fills, vos ne dono mercés desde are, á vosaltres obrers, perque ab vostre treball sou els sembradors de la vida.»

Repetits y llarchs aplausos ressonaren arreu al acabar el Sr. Barnadas.

Acte seguit el Sr. Batlle del Il·lustríssim Ajuntament pronunciá un eloqüent parlament, enaltint l' obra de l' Ateneo y encarregant als obrers que s'allunyessin de les lluytes de la política militant pera fer obra social. Fou molt aplaudit.

Aleshores D. Joan Mestres s'aixecá dient que en la impossibilitat Don Eduart Bassols d' assistir á la festa, li havia encarregat llegir les següents ratlles:

“Parlament de gracies de
don Eduart Bassols y Massiá

A mí, per expressa indicació del senyor President de l' «Ateneo Obrero», m' está encomanat en aquest acte dirvos á tots mercés y adeu...

S' acosta, senyors, s' acosta l' hora de tancar definitivament les portes d'aquesta exposició... y en aquets moments que la precedeixen, en aquets instants d' espera jo us tinc de dir que sento fonda pena que sento aquell dolor que sent el qui despedeix á un fill seu, si no pera sempre, pera llarga temporada; aquell sofriment moral, intens, agobiador, que se sent quan se ha de dir adeu...

¡Oh! Jo be ho sé que tenim d' estar satisfets de l' obra de tots; jo ja ho sé que podem restar joyosos, perque se ha complert lo que volíem... Si, ja ho estich. ¡Si tingués de dirvos el goig inmens que he sentit aquestos dies...! Mes no vol dir aixó que ara, en aquest instant, no sofreixi... que el meu sofriment també tots el sentiu, jo ho sé, y el sentiu perque, com jo, tots esteu enamorats de la nostra feta; perque,

com jo, tots heu estimat lo que ha sigut excelent filla de vostra activitat y dels vostres treballs.

Més, tinc de dir adeu, no vull triar, que si hagués de seguir l' impuls del meu esperit, allargaria fins á la fadiga aquest senzill parlament, per no haver de dir jo l' última paraula, que, com potent molla, ha de tancar les portes de un local que era nostre y are de tots; d' un local que ha guardat dintre llurs entranyes triats productes; d' un local que dintre poch hem de veure convertit, com abans, en feconda escola; mes que no guardarà altre recort de l' exposició que la pintura de llurs parets...

¿Y nosaltres? ¡Oh! Nosaltres aquest recort l' hem de guardar de tot; el guardarem de tot, perque ha sigut un aconteixement que ha quedat fonament gravat en nostre cor, y d' aquí un temps, á l' hivern, més enllá de l' hivern ne parlarem com si la vi-sitesim, la recordarem com si la miréssim, y ab aquest recort s' inondarà la nostra ánima d' anyorament y de plaer... de plaer y de esperança; perque la tornarem á veure, amichs meus; la tornarem á veure, si á Deu plau; perque 's faran els esforços pera que aixó tingui lloch; perque 's rependrán altra volta els treballs que avuy han donat hermós fruit y demá, més madurat, será més hermós y d' un valor més intens encara.

Jo dono solemnement, desde aquest lloch, les més afectuoses mercés, d' un modo molt especial a les digníssimes autoritats que han tingut la exquisita amabilitat d' assistir als actes, ab lo que 'ls hi han donat relleu imponderable; com també a les respectabilíssimes corporacions y als particulars que han ajudat á poguer portar á cap aquesta gran obra; com al jurat, junta d' admissió y junta del patronat, per sa brillant cooperació; com també als senyors expositors, als que desde son lloch han treballat pera obtenir l' éxit, als convidats, á la premsa á tots, á tots els que directa ó indirectament heu treballat pera que aquella primera idea tingués realitat, á tots sense excepció dono mer-

són afectuosos, que de tots conservarà ben grat recort aquesta casa y gravará, agraida, en son pit el nom dels que han portat el seu gra de sorra... Sí, mercès á tots jo dono, fonament reconegut, y ab mi l' Ateneu, perque ab l' ajuda de tots s' ha arribat ahont no 's podia gayrabé ni preveure...

Y ara, deixeme dir adeu, adeu á l' exposició, ofegant els crits del meu cor, que m' ho impideixen... ¡Adeu, Exposició d' Arts y Oficis! ¡Adeu, bella mostra de nostres aspiracions! ¡Adeu, estimada obra, nascuda al caliu de valentes energies y regada ab abundants suors! ¡Adeu! Mes no per sempre: per ara... S' ha acabat l' estiu y, es veritat, tu has plegat la vida... Mes no perque te 'n falti, sino perque vols viure molt temps, potser més temps que nosaltres, y per aixó dormirás á l' hivern, pera rebrotar á l' estiu; t' amagarás durant les mesades dels frets y de les neus, del cel gris y de les gelades, pera ressorgir en el mes dels fruits y de la vida... ¡Reposa, reposa, que 'ls fills d' aquesta casa, pobres obrers, vetllarán joyosos el teu són d' hivern, en tan treballarán calladament pera portarte nova sava, pera acompanyarte en la teva florida de l' estiu!»

Llarchs eplaudiments se sentiren, essent també molt felicitat el Sr. Mesres per la manera correctíssima com llogi l' anterior treball.

Y l' President de la casa doná per tancada l'Exposició, de la que tothom ne servará el més grat recort.

SECCIÓN OFICIAL

(CRÓNICA)

✠ El Ateneo tuvo la desgracia de perder á un socio de mérito que por lo mucho que había trabajado en bien de la sociedad obrera y por los muchos sacrificios que en mil ocasiones se había impuesto con tal de satisfacer nuestros deseos, su muerte ha sido mucho más sentida.

D. Jerónimo Solé (q. e. p. d.) fué uno de los primeros siempre en acudir á las demandas de los ateneístas, los cuales en él veían no solo al distinguido amigo que en muchas ocasiones moral y materialmente cooperaba con entusiasmo en todas cuantas empresas iniciaba aquella sociedad, sino al consejero y defensor que en más de una ocasión se puso en frente de la oposición con el objeto de alcanzar para el Ateneo los más estimados beneficios, haciendo valiosos regalos para la Biblioteca, ofreciéndose en toda ocasión á renovar sus donativos y sus trabajos. ¡Descanse en paz nuestro llorado buen amigo! Nuestro pésame más sentido enviamos á su familia,

También la muerte nos arrebató á otro entusiasta ateneísta D. Jaime Puigmitjá, llenando de tristeza á los socios del "Ateneo Obrero" entre los que era muy querido (D. E. P.)

El eminente escultor, hijo de nuestra ciudad D. José Clará, ha donado al Ateneo una preciosa cabeza de mujer escultura al yeso. No hemos de decir que se ha agradecido profundamente.

La Junta de instrucción suplica á los padres de los alumnos que asisten á la escuela del Ateneo que se tomen el cuidado, si no de personalmente acompañarlos á la misma, cuando menos de enterarse á menudo de las faltas que cometan. Con este simple llamamiento la Junta cree verse atendida sin tener que recordar á los padres que es mucho mejor procurar la asistencia de sus hijos á la escuela que acompañarles á los pasacalles, que demasiado abundan siendo signos de incultura.

El número del sorteo que alcanzó el premio en la suerte de la Exposición es el 875.

La Junta de Instrucción y Recreo, contando con la cooperación de los aficionados han acordado celebrar durante el invierno funciones teatrales, veladas, etc., etc. Dado el entusiasmo que se observa, no dudamos que en cada caso la concurrencia que en otras ocasiones ha sabido dispensarles buena acogida, esta vez verá con gusto las funciones ó actos que se celebren. Tenemos entendido que para dentro pocas semanas se está ensayando un precioso drama de asunto social y un precioso fin de fiesta.